

[Aksel Larsen.]

kan opstå på grund af forvridding af handelen, som skyldes forskelle i de nordiske landes toldsatsler over for tredjelande

2. iværksætte en undersøgelse af mulighederne for — særlig under hensyntagen til de nordiske landes suppleringsbehov — at gennemføre foranstaltninger til en øgning af den nordiske handel med landbrugsvarer (inkl. frugt, grønsager og bearbejdede produkter) på grundlag af multilaterale eller bilaterale aftaler samt iværksætte en undersøgelse af mulighederne for et nordisk samarbejde om eksport af landbrugsvarer til tredjelande

3. undersøge mulighederne for gennem multilaterale eller bilaterale aftaler mellem de nordiske lande at gennemføre en yderligere liberalisering af handelen med fisk

4. gennemføre en undersøgelse af mulighederne for at tage skridt til at etablere mere lige konkurrencevilkår for de nordiske landes industrier på de områder, hvor der måtte være behov for at supplere det pågældende EFTA-samarbejde.“

Ja, det er jo en stor mundfuld, og jeg tror sådan set, at man har fået det hele med, men det kan jo være, at det derved er blevet noget kompliceret, og det kan være sværere at nå frem til konkrete resultater. Vi er i den for de nordiske lande og folk og parlamenter tragiske situation, at man har snakket så meget om at etablere nordisk økonomisk samarbejde og handelspolitisk samarbejde og at gøre Norden til et frihandelsområde og et frit marked med alt, hvad dertil hører i alle retninger; men der skete jo egentlig først noget rigtigt, da vi kom ind i EFTA, da EFTA begyndte toldaftrapningen, og vi er nu nået dertil, at i kraft af EFTA-beslutninger er toldsatslerne mellem de nordiske lande bortfaldet. Vi burde egentlig have kunnet klare det selv, det skulle ikke have været nødvendigt at have EFTA til at være fødselskælder for en så selvfølgelig foranstaltning, men nu er det sket, og alle er glade, og man kan ikke noksom overgå hinanden i at berømme, at vi er nået dertil.

Vel, der er ingen grund til ikke at gå videre på den linje, som allerede lå i en

rekommendation fra Nordisk Råds møde i Oslo i 1963, for at etablere et mere intimt nordisk samarbejde og virkelig se at få Norden gjort til ét marked, hvor man også koordinerer produktionen, så den foregår på de steder, hvor det er mest hensigtsmæssigt, og hvor man — dette mener jeg er det mest påtrængende — har en fælles udenrigshandelspolitik, støtter hinanden, hvad udenrigshandelen angår, og her synes jeg at der er for få fremskridt, og det kan vel også markeres i dette tilfælde. Det er ikke sagt som nogen bebrejdelse, men som en påpegning af kendsgerningerne, at her har vi denne store pakke fra Nordisk Råds møde i København i fjor, denne pakkeløsning, og den skal der gøres noget ved, og det overlades til regeringerne, og så foreligger der til Nordisk Råds session i Helsingfors et år senere en beretning fra den nordiske ministerkomité for økonomisk samarbejde på 169 tætrykte sider, omdelt i sessionssalen på det tidspunkt, den pågældende sag sættes på dagsordenen på sessionens 5. dag, hvorpå det anbefales at tage den beretning til efterretning, hvis indhold vi ikke kender, for vi har ingen mulighed haft for at læse den. Jeg synes, at dette er utilfredsstillende.

Når jeg siger dette, er det, fordi jeg synes, at man i hvert fald i det danske folketing skal animere til, at der gøres noget mere ved disse problemer. Ja, jeg ved godt, at regeringerne i alle nordiske lande på en vis måde er overlæssede, men det er også, ligesom de ikke er besjælet af, skal vi sige den samme ildhu, som Nordisk Råd som oftest synes at være besjælet af. Jeg har tilladt mig at sige i Nordisk Råd, at det er, ligesom de delegerede fra parlamenterne, der deltager i Nordisk Råd, er mere indstillet på det nordiske samarbejde, de er grebne af en måske særlig nordisk ånd, eller de har et større blik for de nordiske realiteter, og det kunne næsten se ud, som om vi i Nordisk Råd i mindre grad optræder som partibundne folkerepræsentanter, end mange gør i det enkelte lands parlament.

I Nordisk Råd optræder man mere frit i forhold til problemerne, i forhold til sin regering, i forhold til sit parti og søger at tage den bedst mulige saglige stilling efter sin overbevisning, og det er jo godt. Det ville også være godt, om vi i nogen grad